

ח' בתמוז תשפ"ה (4.7.25)

מסיבת סוף שנה בגן צבעוני

אהבת האבות.

מימין ד"ר בן-חור כרמי, יעקב בית אריה, אופק אניקסטר ויונתן סקלי באירוע פתיחת הקיץ

מתוך דף הפייסבוק של בי"ס על יסודי אמית קבוצת יבנה

שבת פרשת חקת

הדלקת נרות - 19:32, יציאת השבת - 20:33

גיליון 1669

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין מקדימים בבית הכנסת

שיעור "בין המניינים" - הרב אילעאי

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

מנחה בימות החול בבית הכנסת - בשעה 17:40

שיעורי השבת:

לאחר תפילת מוסף

הרב אילעאי

17:30

הרב אילעאי

"מנהג ישראל דין הוא?"

מזל טוב!

זיפי ואליקים אייל
זבת המצווה של הנכדה סרה
בתם של אלמוץ ולבת

אָפּט ואַי
קארן ואבסלוס כהן
אהודת הבת, הנכדה

זיכט וחיליק ספרוני
זלזל האספחה
זבת המצווה של הנכדה אריאל
בתם של מורכ וזחי היבנר

אהודיה ואיתן שחר
אהודת הבת

ספסל חברות

בוגרי "גן צבעוני" העניקו לגן את הספסל כשי לסיום השנה. "ספסל חברות" הוא יוזמה חינוכית ברמה הארצית, והוא נועד ליצור קירוב חברתי. ילדים שירגישו קושי להתחבר לאחרים, ייגשו לשבת על הספסל ואחרים יוכלו לגשת אליהם ולהציע להם לשחק. את הכנת הספסל הגו, בנו וצבעו - הורים וילדים של הבוגרים.

לאחרונה הוריו של סמ"ר ישי פיטוסי הי"ד (קרוב משפחה של פנחס חושן) בחרו לציין את תאריך יום הולדתו של בנם בהזמנה לאנשי החינוך להקצות ספסל שיח והקשבה, ליישב מחלוקות, לפתור בעיות חברתיות, לקרב ולבקש סליחה. וביקשו להוסיף לספסלים את הכיתוב: "והיית אח סולח".

בין עגל הזהב לנחש הנחושת

פרשת חקת

אם עגל הזהב הוא סימבול לאלוהות וגם הנחש, עליו היו מסתכלים וזכרים באביהם שבשמים, הוא סימבול - מה ההבדל בין השניים? התשובה טמונה בהכרח בשאלה האם אנו זוכרים שהסימבול מסמל לנו את המהות, או שאנחנו רואים בסימבול את המהות עצמה. כשעם ישראל רואה את העגל, הוא קורא "אלה אלוהיך ישראל". לעומת זאת, כשהוא מסתכל בנחש הוא לא רואה בו את

אלוהים, אלא נזכר דרכו במציאות האל. בכך הוא מהווה רק אמצעי למטרה של קרבת אלוהים. ראייה לכך ניתן למצוא בספר מלכים, כשחזקיה המלך כיתת את נחש הנחושת, כיוון שעם ישראל היה מעלים לו קורבנות וקוראים לו "נחשתן" - ברגע שעם ישראל לא הבדיל בין הסימבול למהות, בין האמצעי למטרה, דין הנחש היה כדין העגל. ואולי יש כאן נקודה נוספת. ההבדל בין הנחש לעגל תלוי באווירה. בזמן העגל הייתה חגיגה, בזמן הנחש הייתה מגיפה. אולי זה בא ללמד אותנו על מקומם של סמלים בחיינו. ברגע שקשה לנו, שאנחנו במצוקה, אנחנו צריכים את הסימבול שיזכיר לנו את המטרה, שיזכיר לנו להרים עיניים. אבל ברגע שאנחנו מרגישים בטוחים, כמו בתקופתו של חזקיה, הגיע הזמן להבין שהסימבול היה רק אמצעי, ולחתור למטרה.

יתכן שזה גם ההבדל בין גלות לגאולה. בגלות אומר ירמיה "הציבי לך ציונים", סימנים, שיזכירו לך את הדרך הביתה. בזמן שהיינו בגלות, במצוקה, עם ישראל אימץ לעצמו כל מיני סימנים, כל מיני מנהגים, שיזכירו לו את הארץ, "זכר לחורבן". אולי חשוב לזכור שהמנהגים הללו נועדו להיות אמצעי לשמירה על היהדות, ולא להפוך אותם ליהדות עצמה.

במערות לאסקו, מערכת מערות השוכנת ליד העיירה מונטיניאק בדרום מערב בצרפת, התגלו בשנת 1940 ציורי סלע פרה-היסטוריים מהתקופה הפלאוליתית. הציורים העתיקים משכו מבקרים רבים שרצו לחזות במו עיניהם בתגלית ההיסטורית. במשך הזמן, ריבוי המבקרים גרם לנזקי לחות ועובש לציורים, מה שהוביל לסגירת המערה בשנת 2008. כיום, רק

מדענים העובדים באזור יכולים להיכנס לשטח הסגור. לטובת התיירים הרבים הבאים לפקוד את המערה, נבנה העתק מדויק בסמוך למערה עצמה, כך שכל מבקר יוכל להתרשם מהציורים שצוירו אי שם בשנת 2016.

הפילוסוף הצרפתי ז'אן בודריאר מזכיר את מערת לאסקו בספרו "סימולקרות וסימולציה" כדוגמא לכך שהתרבות המודרנית איבדה את האבחנה בין מציאות וסימבולים, בין המקור לשכפול, בין מה שאותנטי לבין חיקוי זול. לטענתו, תרבות הצריכה והטכנולוגיה החליפה את המציאות בסימבולים המחקים את המציאות ומחליפים את המהות שלה. אדם קונה רכב בשביל המותג ולא כדי לנסוע, הילד הולך לבית ספר מסוים בשביל הסטטוס החברתי ולא כדי ללמוד.

הרעיון של האבחנה בין סימבול למהות מתבטא היטב בפרשתנו. את הפרשה אנו פותחים עם מצוות פרה אדומה, שעל פי המדרש באה לכפר על חטא העגל. ולקראת סוף הפרשה אנו פוגשים בנחש הנחושת, המרפא את הניגפים במגיפה. באחד הפרקים בסדרת הסיטקום "היהודים באים", שואלים בני ישראל את משה: למה נחש הנחושת זה לא פסל ומסיכה אבל עגל הזהב זה כן? הרי גם הנחש הוא "סימבול מוחשי לאלוהות האבסטרקטית"? בסדרה, משה מנפנף את השואלים, אבל השאלה במקומה עומדת,

סיוניס פרק

חלקים מתוך דבריה של דגנית גלס באירוע הסיום של כיתה י"ב מחזור ס"ז

גיר ואני, בוגרי ביה"ס, מסיימים היום כבר פרק ב' בן שלוש עשרה שנים בחטיבה ובתיכון, מאז החלה רון את החטיבה, ואחריה זוהר ונהב ועד היום המרגש הזה, בו עדן חותם את הפרק הנוכחי.

נדענו אתגרים, עליות, ירידות וגם מחלוקות, אבל תמיד, מרגע הגיענו בשערי המקום - הרגשנו ונדענו שיש בו אהבה. אהבה לעשייה החנוכית, אהבה למקום, ומעל הכל אהבה לתלמידים.

אהבה בחדר המנהל, בחדר המזכירות, בחדר המורים, בפגישות ובכיתות. בנימה אישית אומר שהאהבה שהרעיף מושיק, על תלמידיו ועלינו הוריהם, היא הדבר המחזק, המחבר והמעצים ביותר שיכול מורה לתת לתלמידיו ולהוריהם. לצד תקופה ארוכה ובלתי נסבלת מבחינתנו, בה שרת במלואים, ובמשך המלחמה הארוכה שאינה מסתיימת, ישנה אהבה ויש מקום שיש בו אהבה וזה הדבר שנותן כוח להמשיך וזה הדבר שנותן מוטיבציה לקום בבוקר, לבוא לכאן, להיות תלמיד נוכח. זו כוחה של האהבה.

על אחריות, על אהבה ועל עשייה יום-יומית, למען ילדינו ולמען עולם אנושי טוב יותר, אני רוצה להודות, בשם כל משפחת מחזור ס"ז.

ראשית, לכם שותפינו הצמודים בחנוך ובלווי נערינו בשלוש פלוס, השנים האחרונות: למחנכים: אסף, יאיר, הדס, עדית, מושיק ורחיף היועצת.

לצוות הפנימיה: אילת, גיל, אוהד, אילה וצ'ליל

לד אלזכין, על סיומן של 21 שנות עשייה חנוכית, מתוכן עשר שנות נהול החטיבה ולכל אנשי החנוך שלנו בנאמנות, שלא אפיר בשמות, כי אתם טובים אך רבים...

עוד אומר כאן תודה, הערכה וחבוק גדול לד שירי אהובה, שלמרות השבר הגדול, באת והגעת והמשכת. אני חושבת שיש בזה מסר גדול לכלנו במשפחת בית-הספר.

ולד יאיר, על עשרים ושמונה שנות חנוך בבית הספר בכובעים שונים ומתוכן עשר שנות ניהול, לצד שרות מלואים משמעותי לאורך כל השנים. מדהים!! מה יש לומר!!

אני בטוחה שתוסיף ערך לכל מקום אליו תגיע. כולכם עשיתם עוד צעד לתקון עולם ועל כך תודה!

תורה, אהורי האי הרק

נעמי, ניר ורז היקרים,

בסיומה של שנה, אנחנו - הורי ילדי הגיל הרך - רוצים להודות לכם.

זו לא הייתה שנה רגילה.

זו הייתה שנה של התמודדות עם אובדן כואב - של אילנה ז"ל, שהייתה לנו דמות מפתח.

שנה של מלחמה, אזעקות, הורים במילואים, אי-ודאות כמעט יומיומית.

ובתוך כל זה - אתם הייתם שם. כל אחד ואחת מכם, בנוכחות מלאה, בעשייה אמיתית, בלקיחת אחריות.

נעמי,

נכנסת אל תוך הסערה, למקום רגיש וכואב.

היית צריכה לא רק למלא תפקיד - אלא להחזיק את המערכת, את הצוות, את ההורים. והצלחת.

עשית את זה ברגישות, בביטחון, עם ראייה חינוכית רחבה ועם לב גדול.

היית בשביל כולם - ושידורת תחושת יציבות כל כך נחוצה.

ניר,

גינגלת בין משפחה, עבודה ומילואים - ולא ויתרת על הנוכחות שלך כאן, בתוך הקהילה הזו.

בחרת להיות מעורב, לראות, לשמוע, לתמוך.

הצלחת להחזיק כל כך הרבה דברים - ולהיות עוגן

אמיתי, גם כשהכול רעד מסביב.

רז,

היית לצידה של אילנה ז"ל לאורך הדרך - וכשנעלמה כל כך פתאום, את לא נסוגת.

עשית, ניהלת, טיפלת, שיבצת, תמכת.

הגעת בעצמך לבתי הילדים, הקשבת לצוות, זיהית את הצרכים בשטח - ופעלת.

ביציבות, מקצועיות, עם לב רחב.

נעמי שמר כתבה בשירה:

אֲנָשִׁים טוֹבִים בְּאֲמֻצֵּי הַדֶּרֶךְ,

אֲנָשִׁים טוֹבִים מְאֹד,

אֲנָשִׁים טוֹבִים יוֹדְעִים אֶת הַדֶּרֶךְ -

וְאַתֶּם אֶפְשָׁר לַעֲדָה.

תודה שצעתם איתנו את הדרך הזו.

תודה שלא הלכתם לרגע לאיבוד - גם כשאנחנו קצת הלכנו.

תודה שלא עזבתם את היד, שלא הפסקתם לראות את הילדות והילדים שלנו, ואת מה שהם צריכים.

אתם האנשים הטובים שבאמצע הדרך שלנו -

ואנחנו כל כך מודים על הדרך שאתם עושים - כל יום, כל השנה, מכל הלב.

באהבה גדולה,

הורי ילדי האי הרק

יום כיף לצוות הגיל הרך

ירקונים 6 - סופעונה

כביש מס' 1 מזרח

במזרח שומרון ובנימין הולכת ומתפתחת צורת התיישבות ישנה-חדשה שמבססת את האחידה בקרקע ומשנה את אופי החקלאות העברית באזור. מרחב של "מדבר בצל גשם" חוזר אל המושג המקורי של מדבר – מקום בו מדברים את הצאן, אזור מרעה פעיל.

סיור לשתי חוות חקלאיות בסמוך לכביש מס' 1, באזור מעלה אדומים: חוות "הרועה העברי", המשמשת גם מוסד חינוכי ו"חוות עין השמש", חווה אקולוגית אורגנית. מפגש עם בועז עידו ואוהד, בנו, יזמי תיירות וחקלאות.

יום שישי, ט"ו בתמוז תשפ"ה, 11.7.2025

יציאה: 08:00, חזרה משוערת: 14:30

קפה ועוגה - עליכם.

ציוד מומלץ: נעליים, כובע, מים, מקל-כסא, ערכת קפה.

למגיעים עצמאית:

09:15, בווייז – חוות הרועה העברי.

א-א

אריה ברנע, אבי ששון, אליקים איטלי

שערי ירקונים פתוחים לכל

חברים המעוניינים להיכנס לרשימת התפוצה בוואטסאפ – יפנו לאריה ברנע

תורה, מצוות

בשבוע שעבר נפרדנו מהמכינה.

נפרדנו מהמרצים, מהשיעורים, מהמד"סים ועוד הרבה פרידות,

אבל אנחנו חושבות שהפרידה שהכי נגעה לכולנו זו הפרידה מהקיבוץ.

הפרידה מהמשפחות המאמצות,

הפרידה מחדר האוכל,

הפרידה מהילדים, המבוגרים והנוער,

וכמובן מהשבילים, ומהנוף שהיה לנו לבית בשנה האחרונה.

אנחנו רוצות להודות לכל חברי הקיבוץ על הקבלה, התמיכה והחיוך בשבילים.

על העזרה בכל דבר, על השיחות הקטנות, ובעיקר על התחושה החמה והאהבת.

הבאתם לנו תחושה אמיתית של בית

במקום שהוא רחוק מהבית שלנו.

בהזדמנות זו אנחנו גם רוצות להודות

לנעמה סולטניק שהייתה בשבילנו לכל דבר

ובכל שעה, שהראתה לנו את הפנים היפות של הקיבוץ וגרמה לנו להרגיש חלק.

אוהבות וכבר מתגעגעות

מבטיחות לבוא לבקר.

צהלי שלוחת קבוצת יבנה מחזור ב' (קבוצת יהב)

ספר חדש

דרושים אבודים - מאת אסף כהן

"דרושים אבודים" הוא רומן מסעיר, מורכב וחד כתער, המטשטש את הגבול שבין אמת ובדיה, בין תיאטרון למציאות, בין אהבה לקנאה, בין בריחה לגאולה. זהו מותחן פסיכולוגי על אובדן זהות בעולם שבו האומנות היא לא מפלט – אלא שדה קרב. זהו ספרו הראשון של אסף". (מתוך האתר של הוצ' קתרזיס)

ניתן לרכוש בכלבו

זה לא כך כך נעים לראות מעבדה הרוסה

שיחה עם עובדינו במכון וייצמן / דינה ספראי

2. **יניר מרמור** - עובד כשנה ב"פרוייקט 10K", בחקר של זיהוי מחלות באמצעות ניתוח הקלטות קוליות של אנשים. בשונה מאלה, הוא עבד בתוך המכון, בבניין אולמן, (המרכז לחקר הסרטן), שנפגע הכי קשה במכון ומיועד להריסה. יניר: "למזלנו הגדול, המעבדה שלנו הייתה באגף שנפגע פחות, ולא נגרם נזק לנתונים שנאספו, אלא רק לבניין. יהיה צריך להקים ולשפץ הכול, אך מבחינה מחקרית שפר עלינו גורלנו, לעומת שכנים שלנו מאותה קומה שאיבדו את היסטוריית המחקר שלהם. זו חוויה מאוד מטלטלת לראות את ההרס.

3. **עוז בן יוסף** - המעבדה של עוז (מחקר חקלאי) ניזוקה באופן משמעותי. הוא משתמש במיקרוסקופ אלקטרוניים ייחודי שנפגע והושבת. חוקרים מעבר לכביש, בפקולטה לחקלאות, הציעו את העזרה שלהם וחולקים איתו מכשור כדי לצמצם את העיכוב במחקר.

4. **תחיה בן יוסף** - העוסקת במחקר בתחום האופטיקה, מספרת: מכון וייצמן הוא מקום העבודה שלי כבר שש שנים. זה מקום עם תרבות ארגונית מהודקת בסטייל ויכולת לספק מעטפת שמגיעה לרזולוציות סופר קטנות, מכלי זכוכית שמנפחים במיוחד בשבילך ועד אנשים לשבת איתם כדי לפתח רעיון מופשט. ופתאום לראות את הדבר הענק והכל-יכול הזה חוטף פגיעה כזאת, זה מפתיע וכואב ומתסכל. המעבדה שלנו מושבתת. המחקר שלי ימשיך כמעט בלי עיכובים, אבל עוד אסור להיכנס לבניין. אז אני מוצאת את עצמי נודדת בין חללים מאולתרים וחברים שמציעים שולחן פנוי. אני מקבלת מיילים על מדענים ששולחים הזמנות לחלוק מכשור מעבר לים, לארח פרויקטים ולשלב כוחות, והקהילה המדעית שיודעת להיות גם ביקורתית ותחרותית, מגלה פתאום את הצד הרך שלה. זה מדהים!

ארבעה יבנאים עובדים במכון וייצמן, שנפגע קשה מטיל. שאלנו אותם איך עבר עליהם האירוע, ומה ההשלכות על המחקר שבו הם עוסקים.

אלה הרפז ויניר מרמור עובדים במכון וייצמן "בפרוייקט 10K" - מחקר לחיזוי מחלות עתידיות" של פרופסור ערן סגל. זה מחקר גדול מאוד בהיקפו. בערך 50 אנשים במעבדה ו-13,000 משתתפים (כולם בהתנדבות) כאשר השאיפה שהמחקר יימשך ל-25 שנה קדימה. (מומלץ לקרוא על כך במרשתת).

1. **אלה הרפז נחליאל**

כרטיס ביקור:

אלה נשואה לעמיר נחליאל, ויחד מגדלים את בתם, סוף. היא מקיבוץ בית אלפא (דור רביעי). בעלת תואר ראשון במשאבי אנוש ומדעי ההתנהגות ותואר שני בייעוץ ופיתוח ארגוני.

אלה: "אני עובדת כבר 4 שנים במכון, והתפקיד שלי מאוד מגוון, אך קשור ברובו לכל הנוגע לתקשורת מול המשתתפים. למזלי עברתי לפני שנה וחצי למתחם אחר של המחקר, שנמצא בפארק המדע בנס ציונה. הפגיעה של הטיל האיראני במכון פגעה באחד הבניינים של המחקר, אך למזלנו הצליחו להציל חלק נכבד מהציוד, ואת השאר ניתן יהיה לשקם. המחקר ממשיך לפעול וכבר חזרנו לקבל משתתפים.

לברך על הטובה

רס"ן במיל' אביתר רובין

בדור שלנו.

במשך עשרות שנים מתכוננת ונערכת אומה איראנית-ארית עתיקה של עשרות מיליוני אנשים להשמיד אותנו. היא מגייסת לשם כך את כל כוחותיה ומשאביה. רותמת את עמי האזור, ההיסטוריה, התרבות והחכמה העתיקה שטמונה בה, ומחנכת על גבי שנאה תהומית זו את ילדיה.

ברור שגם עתה אויבינו לא יניחו את נשקם. יש חזיתות נוספות והניצחון זמני, ובוודאי איננו מוחלט. נידרש להמשיך ולשאת בנשק, ולהגן על עמנו ומדינתנו. **אולם**, חשוב וחיוני ביותר שנכיר בהישג ובגודל השעה. שלא נפספס את הנס שהתרחש בהקשר האיראני, בזכות עבודה סיזיפית של אלפי ישראלים לאורך שנים רבות (ובניהם גם בני ובנות הקיבוץ). שילוב של סייעתא דשמיא ומאמץ יהודי כביר. התממשה לנגד עינינו התפילה היהודית העתיקה כי על אף שבכל דור ודור קמים עלינו לכלותינו, בוודאי הקב"ה מצילנו מידם.

ב-20 החודשים האחרונים נלחמתי עם הפלוגה שלי באזורים שונים ברחבי הארץ. פגענו בעשרות מחבלים. ירו עליי ולידי, חילצנו נפגעים תחת אש בבית חאנון, וראיתי בטווח סנטימטרים לוחמים ברגעי חייהם האחרונים בריפיח. נכון, אנחנו נדרשים לבשורות רעות ונוראות במהלך המלחמה הארוכה והארוכה. כולנו מתמודדים, ומשתדלים להמשיך ולצמוח. מכאיבה וקשה מנשוא העובדה שגם ברגע זה יש לנו עשרות חטופים חיים ומתים בשבי האויב. אנחנו מתפללים להצלתם, שמחים באלו שחוזרים, ולא שוכחים אותם אף לרגע.

ויחד עם זאת, ועל אף התמשכות המלחמה, מותר וצריך לשמוח ולברך על הטובה. לחייד, לשיר ולברך, לספר בהרגעה לילדינו החוששים, ולהתפעל מהצלחה צבאית ואנושית אדירה שלא הייתה כמותה בתולדות האנושות. בלי הלקאה עצמית,

מתחילת המלחמה הנוכחית אני מוביל את חיילי מעל 400 יום בלחימה, בעיקר אל מול האויב העזתי. כמפקד פלוגה, הובלתי אותם שוב ושוב לשדה הקרב, ועליי האחריות לעמוד במשימה ולהחזיר אותם בריאים ושלמים. מאז שמחת תורה תשפ"ד, אנחנו בקו האש. אני מכיר הרבה יותר מדיי אנשים שנפלו במהלך המלחמה. חברים ומכרים ממעגלי החיים השונים, רעים לנשק וקרובי משפחה. ועוד רבים לצערי הפצועים, משפחות השכול והנפגעים במעגלים השונים.

גם רחלי שירתה ימים ולילות רבים כקצינה ומפקדת במילואים, כאשר הגדרנו מראש את חלוקת האחריות בינינו - אני מתעסק באויבים שקמים עלינו מזרוע ובמרכז הארץ, והיא באויבים שמצפון ובמזרח הרחוק.

יש לנו תמיכה **משפחתית** וחברתית מלאה בשליחות זו, והיא מאפשרת לנו להתמסר ולהיענות בכל קריאה. כפי שנכתב בעיתון זה מספר פעמים, רבים מבני הקהילה ובני משפחותיהם משרתים ונושאים בעול בתפקידים שונים בסדיר ובמילואים, ועוד רבים שותפים במיזמים ונענים לקריאות עזרה אזרחית וערבות הדדית. כל אחד במקומו ובתפקידו.

כמפקד, אני נדרש לאינספור החלטות והכרעות בתחומים שונים. טעיתי ופספסתי לא פעם, לעתים בגלל השחיקה והעייפות ולעתים בשל שיקול דעת מוטעה שלי.

למרות השחיקה, האתגרים והקשיים, אני חושב שביחס להצלחה העצומה שהייתה לעם שלנו בשבועות האחרונים מול ראש הנחש האיראני, אסור לטעות בשיקול הדעת.

מבלי להיכנס לדיונים שהעיתון הקהילתי הוא לא המקום להאריך בהם, התרחש לנו נס, ניצחון מהדהד, ועזרת ישראל מיד צר שלא הייתה כמותה

ובלי "כן, אבל..."

ובאו עליך כל־הברכות האלה והשיגך כי תשמע בקול ה' אלקיך". אחרי פסוקים אלו מופיע רצף ברכות שמרחיב את הלב ולוואי על כולנו שנזכה להתגשמותן המלאה. מיד לאחר מכן, בפסוקי הקללות, מתוארות קללות מחרידות שמכווצות את הבטן. והסיבה? "כי־לא שמעת בקול ה' אלקיך לשמר מצותיו וחקתיו אשר צנך.. תחת אשר לא־עבדת את־ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל".

המלחמה מורכבת. לצד רגעים קשים ורעים, יש לא מעט רגעים של התעלות אישית ולאומית. כפי שאנחנו מתמודדים עם הרע, חשוב במיוחד שלא נטשטש את הטוב. בשדה הקרב כמו גם בעורף, כשיש הצלחות, כדאי לברך עליהן בשמחה ובטוב לבב. והלוואי שגם בזכות כך ירחם ה' ויסייע בעדנו לפדות את חטופינו, לרפא את פצועינו, לשקם את ארצנו, ולאכות לתקופה ארוכה של עטרת נצחון, שלום ושמחת עולם.

כאבא צעיר, אני חושב שגם עבור נפשם של הילדים הרכים והבוגרים שעוברים וחוויים ביחד ולחוד את מאורעות המלחמה, חשוב לציין זאת כנקודת שיא בתוך מלחמה מתמשכת. הדבר לא יפגע ולא ימעית מהקושי היומיומי, מהתפילה לשובם של החטופים ומהגעגוע למי שנפלו, כדי להבטיח את עתידו של עם ישראל.

אם כבר הוחלט להתייחס לאירועים במרחב הקהילתי, בנוסף למרחב האישי של כל אחד ואחת, אפשר וראוי היה לנצל את ההזדמנות ולציין זאת בפומבי קצת יותר מאשר כמה פסוקים בתפילת שחרית של שבת בבית הכנסת.

בפרשת כי תבוא שנקרא בעז"ה לקראת ראש השנה הבא עלינו לטובה, מופיעות ברכות וקללות. הברכות נפתחות כך: "והיה אם־שמע תשמע בקול ה' אלקיך לשמר לעשות את־כל־מצותיו אשר אנכי מצוך היום ונתנך ה' אלקיך עליון על כל־גוי הארץ:

דף זה לא יחולק בתאי הדואר. ממליצים לגזור ולשמור.

זמני הרחצה לחודשים יולי-אוגוסט 2025

שעות רחצה	ראשון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	שישי
08:00-09:00						
09:00-10:00						נשים*
11:00-13:00						
13:00-14:00						נשים
14:00-15:00						גברים
15:00-16:00	נשים	גברים	נשים	גברים	נשים	שעות משפחתיות עד 18:30
16:00-18:00						שעות משפחתיות
18:00-19:00	גברים	נשים	גברים	נשים	גברים	
19:00-20:00	נשים*	גברים	נשים	גברים	נשים	

אין להיכנס לבריכה בשעות בהם אין מציל/ה!

שימו

- בשעות 13:00-16:00 מתקיימים חוגי שחייה לילדים
- בריכת הפעוטות תיפתח רק בשעות בהן יש מציל/ה, באחריות ובליוי ההורים.
- אנא הישמעו להוראות המציל/ה והקפידו על כניסת אורחים בליווי מארחיהם בלבד
- רק ילדים מכיתה ה' ומעלה רשאים להגיע ללא ליווי מבוגר.
- נא להקפיד על שעות הרחצה הנפרדות
- שיעור התעמלות במים לנשים

תאריכים בהם הבריכה סגורה:

13.7 יום א'- צום יז' בתמוז

31.7 - 3.8 ימים ה'-א' - ט' באב

רחצה נעימה ובטוחה, נחום ריין,

אביעד מוזס ומיכל סופר ב.ל

הצד האפל של הפרטת המזון

מויש וסטרייך

סתם בזבז של אוכל, הלשכה לסטטיסטיקה של המדינה הודיעה לפני שבועיים, שבבית פרטי שליש מהאוכל שנקנה נזרק לפח.

שאלתי את אנשי המזון שלנו איזה אחוז מהאוכל שמגישים בחדר האוכל נזרק, והם ענו שזה הרבה פחות מחמישה אחוז. כחלק מהפרטת המזון תהיה עליה בבישול ביתי, ועם זה תהיה עליה בבזבז אוכל. לכן לא יהיה חסכון כספי ולא תהיה מניעת בזבז של אוכל.

בעניין סגירת חדר האוכל: לי נראה שאם ההצעה תעבור, אין סיכוי שחדר האוכל ישרוד. הקיבוצים שהפריטו ושהצליחו לשמור על חדר האוכל, היו אחד משלושה סוגים - א - הם קיבוצים עשירים ביותר, שבהם הבונוס השנתי לחבר הוא פי חמש או יותר ממה שמקבלים ביבנה, כך שעלות האוכל פחות ממלאת אצלם תפקיד. ב - קיבוץ מורכב מהחברים ש"שרופים" על הרעיון הקיבוצי, דבר שאינו חזק אצלנו. ג - קיבוצים שבהם האוכל בחדר האוכל הוא בסיבסוד מלא. דהיינו עלות המנה היא רק לפי חומר הגלם שיש בה, וכל העלויות של עבודה ותחזוקת הבניין משולמות על ידי הקיבוץ. כאשר נושא הסבסוד עלה לפני שש שנים, הצוות שהציג את העניין הסביר שהסיכוי שחדר האוכל ישרוד הרבה יותר גבוה אם יש סבסוד מלא. להזכירכם, העניין עמד אז להצבעה, והוחלט שמחיר האוכל יהיה מבוסס על חומר הגלם ומחצית העלויות של העבודה והתחזוקה. היות וכל אחד משלושת הפקטורים (חומר גלם, עבודה, תחזוקה) מהווה שליש מהמחיר, בהצעה שיש לפנינו היום, חבר יוכל להכין את אותה מנה שתוגש בחדר האוכל, בחצי המחיר. דבר שבסופו של דבר יביא לסגירת חדר האוכל. המומחה להפרטות, שמלווה את הצוות שלנו הזהיר אותם, מתוך נסיונו, שאסור לבקש את המחיר האמיתי לארוחת בוקר, כי כאשר זה עולה

אני מלא הערכה לצוות שהוביל את ההצעה להפריט את המזון בקבוצת יבנה. הם עמלו קשה כשעל דגלם חרוטות המטרות: צריך לגרום לחיסכון ולמנוע בזבז באוכל. הם ציטטו שבקיבוצים שעשו את המהלך 85%-90% שמחים בשינוי. הם גם טענו שאין חשש לסגירת חדר האוכל, הרי יש הרבה קיבוצים שהפריטו את המזון וחדרי האוכל שלהם פעילים. הבעיה היא שזה לא כל כך פשוט.

צריך לזכור שבתהליך שלנו להפרטת המזון דילגנו על השלב של בדיקת הנושא לעומק. דהיינו, מה הן ההשלכות החיוביות והשליליות האמיתיות של מהלך זה. הצוות שלנו מורכב מ-100% אנשים שהם בעד ההפרטה, לכן קשה לי להאמין שהם חשפו את הציבור, בצורה הוגנת, לצד האפל של הפרטה כזו.

ראשית בעניין 'חסכון ומניעת בזבז': לקיבוץ לא יהיה חסכון כספי. גם הצוות שלנו מודה שבהפרטת המזון ההוצאה הכספית של הקיבוץ תהיה יותר גבוהה ממה שהיא היום. לכן אין חיסכון. בעניין בזבז של אוכל, תמיד מציינים שבקיבוצים שהפריטו, כמויות הלחם והחלב ירדו לחצי. אין ספק שכאשר משלמים עבור מצרכים, חושבים פעמיים לפני שזורקים, וצריכה חסכונית היא דבר נכון. אך יכולות להיות עוד סיבות לירידה בצריכה של לחם וחלב. בנוסף לשני הפריטים דלעיל, הייתה גם ירידה בצריכת קמח בקיבוצים שעברו להפרטה. היות וקמח אינו אוכל שמתקלקל, למה הייתה ירידה בצריכה? אולי חברים לא אפו עוגות לתת לחבריהם, כי זה עולה להם כסף? אולי חברים קונים לעצמם עוגות מוכנות כי הרי יש להם יותר כסף? אולי הירידה בצריכת החלב נובעת מקנייה של חלב תנובה שנשמר במקרר שלושה שבועות, ולא החלב המקומי שעמיד רק לשבוע? אולי הקיבוצניקים העשירים קונים לחמניות ולא לחם אחיד? דברים אלה לא אלה לא נבדקו. בעניין

מעל שישה שקלים, אנשים לא באים, כי אפשר לאכול משהו בבית, יותר בול. אנשי הצוות העינו שמחר יארוחח עסקית לצוהריים יהיה כ 22 ש"ח, אך לפי סקר סקן שעשיתי, מחר עסקית בקיבוצים שהפריטו הא גבוה יותר, כך שכאשר יעלו המחירים, אנשים שרצים לחסוך בהוצאותיהם לא ירצו לחדר האוכל. היות שקבוצת יבנה אינה מסוג א' או ב', ולא יהיה סבסוד מלא, חדר האוכל ייסגר. יש גם מצב שחדר אוכל קיבוצי נשאר פתוח כדי להאכיל שכירים ופעלי מפעל קיבוצי, אך מעט חברים אוכלים בו. בכל הקיבוצים בהם נסגר חדר האוכל, אומרים שמאותו רגע הקשרים והשתופיות בקהילה מתמעטים בצורה דרמטית מאוד.

בעניין שביעות רצון של הציבור בקיבוצים שהפריטו. אין לי ספק שזה נכון. למשל לרוב החברים יהיה יותר כסף בידיהם בסופו של דבר. אך שוכחים את המיעוט. לפי המודל שהציג הצוות שלנו, 90% מהחברים יסתדרו טוב בשיטה החדשה, אך הם גם הראו ש-10% לא יסתדרו. דהיינו, יהיה להם קושי לקנות את כל המצרכים שדרושים להם. יש שיגידו שטיראח האנשים האלה מבזבזים אוכל ושם צריכים לטווד לחסוך. אך יכול להיות שזה לא נכון. הרי המודל של הצוות שלנו בנוי על הצריכה של המצרכים המסובסדים שיש בחנות. יכול להיות של-10% האלה אין את המקורות לקנות עוגות וחטיפים, והם סומכים על המצרכים האלה לאכיל את משפחותיהם. אם ההצעה תעבור עוברת יהיה להם קושי. אני מכיר באופן אישי

חברה באחד הקיבוצים בצפון שכדי למנוע את החדש צריכה לחפש בקיבוץ עבודות נוספות בתשלום. ויש עוד חבר בפנסיה, שכל כמה חודשים פונה למאגר הפנים של הקיבוץ שלו להשלמת כספים כדי לקנות אוכל. לפי דעתי בקיבוצניק, אסור לקיבוץ לעשות תקנה שביועדן תפגע כספית ב-10% מהאוכלוסייה.

לכן אם תעבור ההצעה להפרטת המזון, קבוצה של אנשים, שלא אוהבים את הרעיון של שיתופיות במזון או לא אוהבים את האוכל שמגשים בחדר האוכל, או שניהם, ייהנו מאוד ויתעשרו. אך לא יהיה חסכון לקיבוץ, לא תהיה מניעת בזבז מוון, יש סיכוי גבוה מאוד (כמעט ודאי) שחדר האוכל ייסגר, ו-10% מחבריו יסבלו. אני הראשון להודות שמערכת המזון שלנו כיום איננה מושלמת, ויש מקום לשיפור, אך יש חלוקה זו שוויונית של אוכל ואין אף אחד שרעב. לפני שמפליגים באוניית התיקונים למערכת המזון, שאין ממנו חזרה, צריך לדעת שבכל מערכת גדולה (לא רק במזון) יש ביזבוזים, ולפעמים כאשר מנסים לתקן את המערכות הבעיות לומדים שהתיקונים דורשים מחיר גבוה מאוד בכספים או ביחסי אנוש, ולכן לא מתקנים. אולי במקום להשקיע את הכספים הנוספים הדרושים להפרטת המזון, ישקיעו את השקלים בשיפור המערכת ולא בהריסתה.

אולי הפרטת המזון יכולה לתקן חלק מהחוסרים במערכת מזון שלנו, אבל המחר נבזבז מדי, ואני מציע להצביע נגד.

הזמנים של אישנו עוד...

משולחנו של מרכז חינוך

ניר יעקבי

באגף הנוער אנחנו כבר עמוק בתוך חופשת הקיץ. גם עבור "חברת נעורים" "טילונים" וה"לימונים" נבנו על ידי המדריכים תוכניות קיץ עמוסות לעייפה בפעילות חינוכיות והפגתיות, מתוכן נציין את הקייטנות המסורתיות, את המפעלים השונים של הקיבוץ הדתי וכמובן את קייטנת "קו לחיים". למי שלא מכיר, מדובר בפרויקט התנדבותי מעורר השראה - קייטנה של ארבעה ימים לחניכים עם מוגבלות, שנשען על הנוער הנפלא שלנו. בהצלחה לכולם.

בין הפעילויות ילדינו עובדים בקיבוץ כמיטב המסורת. ממה שאני שומע, רוב החבר'ה מגלים אחריות ורצינות ומביאים תועלת משמעותית בענפים.

במרכז הלמידה בהובלתה של **מזל גוטליב**, מתרכזים בקיץ בהכנת ילדינו לשנת הלימודים הבאה, וכבר עובדים קשה על המרתון, שכולל שנה ישלב באומנות חווית לימוד בצורה מעניינת.

הקיץ מגיע גם **למשק הילדים**, הממלכה של **נירית**. אחרי שנפגשו במשק באופן רציף, פעם בשבוע, במהלך השנה, אנו נפרדים לזמן חופשת הקיץ מילדי הגיל הרך. בתי הילדים ממשיכים להגיע באופן רציף ואיתם עברנו לפעילויות בוקר. לצד דאגה לחיות המשק, ילדי כיתה ז' עוסקים בפרויקטים של בנייה ושיפוץ במסגרת עבודת הנוער. זה המקום להזכיר שהציבור מוזמן בימי ראשון ליהנות מ"משק פתוח" בין השעות 16:00-17:15, ולכבוד הקיץ פתחנו את בריכת השכשוך!

מניינוער ממשיך להתקיים בבית הכנסת, מדי בוקר ב-8:00. המעוניינים מוזמנים להצטרף, ככל שסדר יומם מאפשר זאת. בברכת המשך חופש מהנה ובטוח.

קיץ נוסף הגיע. כבכל שנה מדובר על ה-תקופה המשמעותית של השנה באשכול החינוך, תקופה המשלבת את רגעי השיא בחינוך החברתי יחד עם עבודה אינטנסיבית על הבנייה של שנת החינוך הבאה.

סקירה קצרה - מה צפוי לנו הקיץ?

נתחיל בבסיס, **בגיל הרך** מתחילים את תקופת הקיץ במצב רוח טוב במיוחד. בקרוב נתחיל גם בשיעורי שחייה, והקטנטנים מתרגשים לקראתם. בנוסף, סוף השנה מתקרב ואנחנו עסוקים מאוד בבניית הצוותים לשנה הבאה. שימור העובדות (המצוינות) הקיימות וגיוס חדשות הם משימה מאתגרת בכל הארץ וגם אצלנו, ולא במקרה. כי מדובר בתפקידים חשובים, הדורשים לצד האחריות והאינטנסיביות שכרוכות בהן, גם את היכולת לעבוד במקצועיות, ברגישות ובמאור פנים. בתום הקיץ, **נעמי ליבר**, שהובילה את המערכת מאז מותה של אילנה, תסיים ותחזור לעבודתה, ורעות בית אריה תיכנס לניהול הגיל הרך.

בכיתות א'-ו' "הזוגונים" - הילדים יצאו לחופשה לפני כמה ימים וכבר הספיקו לצבור חוויות רבות. הצוותים, בהובלתה של **רחלי רובין**, בנו עבורם תוכנית קיץ בנושא "מתחברים לשורשים", המלאה בפעילויות מגוונות וכיפיות.

השבוע, ביום שישי, נערכה בבריכה פעילות פתיחת הקיץ המסורתית של החינוך לכיתות א'-י"ב, שמהווה את פתיחת הקיץ הרשמית שלנו, וזו רק ההתחלה. בהצלחה ויישר כוח לצוותים!

גם באגף הזוגונים אנו עמלים בימים אלו על בניית הצוותים לשנה הבאה ואם מי מהציבור שומע על מועמדים מתאימים לעבודה בחינוך החברתי - בבקשה להפנות אותם אליי.

משולחנה של מנהלת אשכול השירות

מיכל סופר ברלב

שיפוץ המטבח

בימים אלו מבוצעות במטבח עבודות שיפוץ מקיפות במספר מוקדים במקביל. על גג המטבח מתבצעת פריסת יריעות והשלמת איטום, תוך כדי התקנת מערכות מיזוג וניקת אדים חדשות. במקביל, משוקם חדר הקירור, החלו עבודות חיפוי קירות, ובקרוב יתחיל גם קבלן החשמל בבניית תשתית החשמל. נלקחו מידות להתקנת דלתות הפנים, ואנו מקווים שתוך כשלושה שבועות תושלם גם המשימה הזו.

בנוסף, חברת המיזוג ממשיכה בשיקום בית הקירור.

מדובר בפרויקט מורכב, המתבצע על ידי מספר קבלנים ודורש תיאום מתמיד - ועל כך תודתנו הרבה לאביעד מוזס, איש האחזקה של ענף המזון, שמלווה את העבודות במסירות רבה. כולנו מצפים לרגע שבו צוות המטבח יוכל לחזור לעבוד במרחב מחודש, נעים ומרווח!

חידוש הכניסה לקיבוץ

בשבוע הקרוב יחלו, בע"ה, עבודות הפיתוח לשדרוג הכניסה לקיבוץ.

העבודות כוללות: גינון חדש, חידוש תשתיות אספלט בכביש הגישה, והוספת מקומות חניה ליד הוואדי.

תקציב השקעות 2025 כלל סכום מכובד של 230,000 ₪ לטובת הפרויקט, אך לאחר שנוספו עבודות האספלט (שלא נכללו בתכנון המקורי)

וחלקים נוספים שבחרנו להוסיף לגינון - עלות הפרויקט התייקרה.

בשל הרצון לבצע את כל מרכיבי הפרויקט במקביל, פנינו לראש המועצה האזורית, מר אבי פוקס, בבקשה לשותפות תקציבית.

לאחר בחינה מעמיקה של התקציבים על ידי ראש המועצה והגזבר, התקבלה הסכמה להשתתפות המועצה בפרויקט - בסכום של 240,000 ₪.

ברצוני להודות מקרב לב לראש המועצה על ההירתמות והסיוע התקציבי - המאפשרים לנו לקדם את הפרויקט במלואו. תודה!

עונת הרחצה בבריכה

עונת הרחצה כבר כאן - והבריכה שלנו מספקת לכולנו מפלט מרענן לימי הקיץ החמים.

כמה דגשים חשובים:

1. הכניסה לבריכה מותרת אך ורק בשעות הפעילות ובנוכחות מציל. אין להיכנס מחוץ לשעות אלו!

2. השימוש במתחם "בן בן בר" מחייב תהליך כפול: קודם יש להירשם ביומן הבריכה ורק לאחר מכן - ניתן להירשם למתחם. רישום למתחם בלבד ללא רישום ליומן הבריכה לא יאושר, וזאת כדי למנוע כפילויות.

ברצוני לעדכן כי בין התאריכים 7.7-15.7 אצא לחופשה משפחתית ולא אהיה זמינה.

במהלך תקופה זו ניתן לפנות לאנשי השירות בכל תחום נדרש - חשמל, אינסטלציה, מיזוג ועוד. במקרים דחופים - אנא פנו לחמוטל.

מרפאה

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה - 1221 דואל: mrkyavne@clalit.org.il

קבלה: אחיות - בבוקר 08:30-07:00 - בדיקות דם במרפאה ומקרים דחופים. 12.30-9.00, **בצהריים**

בימים א'-ד' 15:00-14:00, **וביום ה'** 18:00-14:00.

ד"ר מולא: יום א' 11:30-07:30, יום ב' 11:00-9:00, יום ג' 12:15-11:00, יום ה' 17:40-15:40.

שימו לב: ד"ר מולא יהיה בחו"ל בימים ראשון ושני, וישוב לקבל ביום שלישי.

זימון לתורים לד"ר מיכל ברכה יחולק בתאי הדואר.

משולחנו של מנהל חברה ופרט

קובי שטיין

אורחים ביום חתונתם

ביום שלישי בישרתי לציבור על מהלך שאנו כבר עמלים עליו תקופה מסוימת, והתכנס לכדי חלוקת מכתבי התרעה בפני צלמי החתונות על כך שמתחילת יולי לא תתאפשר הכניסה לקיבוץ לצורך צילומי חתונה. המכתב פירט את סעיפי המטרד הרבים שאיתם אנו מתמודדים, וכן המלצה חמה להימנע מעוגמת נפש אשר צפויה בהגעה החל מהאחד ביולי. ייאמר לזכותם של הצלמים, שרובם גילו הבנה רבה כאשר נתנו להם את מכתבי ההתרעה, ולא הופתעו כלל. ייאמר לחובתם, שזה לא מנע מהם להמשיך להגיע עד כה.

בהמשך לכך, מיום שלישי השבוע ועד יום חמישי, הוצבה בשעות המועדות חסימה בכניסה למרחב הקיבוצי, מהכיכר לכיוון חדר האוכל. נכון לעת כתיבת שורות אלו, נראה כי הצלמים קיבלו את המלצתנו ולא הגיעו בשלישי ורביעי. כמובן שיום חמישי הוא יום מבחן לנושא, ואני מקווה שגם ביום זה ייוותר המצב כך.

למען הסר ספק, חשוב מאוד שנשמור על הקיבוץ כמקום מכניס אורחים. עם זאת, אורחים אשר מפגינים חוסר הבנה, ובעיקר חוסר אכפתיות, באשר לאופן ההתנהגות המצופה במרחב הביתי שלנו, בבחינת "שלי שלי, ושלי שלי" אינם אורחים רצויים. האם יכול היה להיות אחרת עם ציבור שמגיע ליום אחד והולך? אם כן, לא הצלחנו לגרום לזה לקרות.

מצאי דירות האירוח

ומנושא אורחים אחד לשני. נראה כי מצאי דירות האירוח שלנו מתדלדל. מסיבות שונות, כגון בנייה, קליטה, העסקת אנשי חינוך טובים והתרחבות של משפחות, ישנן פחות ופחות דירות העומדות פנויות לצורך זה. לנוכח מציאות מתהווה זו, ראינו לנכון

לעשות חשיבה משותפת עם מרכזת השירותים על כמות דירות האירוח שעומדות ויעמדו לרשותנו בתקופה הקרובה והאפשרויות העומדות בפנינו. על מנת לרווח מעט, החלטנו לעשות מאמץ להכשיר מספר קטן של דירות לאירוח מקרב הדירות שתיהרסנה באבן דרך 3. מטבע הדברים (ומגבלות תקציב), מאחר והדירות מיועדות להריסה, לא נשקיע בשיפוצים. עם זאת, נשתדל לעשות את הנדרש כדי להביאן למצב שבו הן תהיינה ראויות לאירוח. אנו מקווים שהדבר יועיל דיו עד שנסיים עם הבניה וירוח מעט גם בנושא זה.

חילופי ועדות - קליטה וצעירים

כפי שניתן היה לראות על הלוח, שתי ועדות באשכול חברה ופרט יתחלפו בע"ה בקרוב - ועדת קליטה וועדת צעירים. כמובן שעוד נשלח ברכות תודה ליוצאים והצלחה לנכנסים, אך אמתין לשבוע הבא לעשות זאת. לעת עתה ברצוני לומר כי שתי הוועדות הללו הן ועדות אשר משימתן קדושה, בהיותן הוועדות אשר יותר מכל אמונות על עתיד ההון האנושי שיהיה בקיבוץ. אני מקווה כי הצעות ועדת המינויים תזכינה לאמון הציבור, וכי תחילת העבודה המשותפת בשתי הוועדות תאפשר גם עבודה משותפת להגברה של קליטת בנות ובנים שלנו אשר מעוניינים בחיי תורה ועבודה ומחוברים לרעיון הקיבוצי המלווה את חיינו. במובן זה, ארצה לקדם בוועדת צעירים אוריינטציה לקליטה, שתבוא לידי ביטוי ביותר ליווי של צעירים בשלבים המאוחרים של מסלול בנים. מנגד, אבקש לקדם בוועדת קליטה את האינטראקציה עם הצעירים לצורך זה. בשתי הוועדות חשוב יהיה לשים דגש על קשר אישי עם הצעירים מחד, והבהרת ערכינו וחשיבותה של ההדדיות בקשר מאידך. אמשך לעדכן בנושא זה. בב"ח לתו"ע.

בברכה ביום של שמחה וכיף. תודה לצוות שעמל ושימח אותנו כל כך. קהילה חזקה היא קהילה שמדברת, מקשיבה ומחליטה יחד, גם בנושאים המורכבים שמלווים את היומיום שלנו. במוצאי שבת הקרובה ניפגש שוב באסיפה, נצביע על הרכב ועדות צעירים וקליטה, ונפתח את הדיון על הצעת הפרטת המזון. זהו נושא שמטבעו מעורר רגשות ומחשבות רבות, ואנו מזמינים אתכם להגיע, לשמוע ולהשמיע. חשוב לנו שכל קול יישמע, מתוך כבוד הדדי, סבלנות ורצון לראות גם את צורכי האחר לצד הצרכים שלנו.

אנו מאמינים שבסופו של דבר נצליח לבחור במודל הפרטה שייתן מענה לכמה שיותר משפחות וחברים, מתוך ראייה רחבה ואחריות משותפת למסגרת התקציבית שלנו. זו הייתה כוונת צוות ההפרטה והנהלת הקהילה, וזוהי מחויבותנו כלפי הקהילה כולה.

עברנו יחד תקופה לא פשוטה, ונמשיך לעמוד יחד גם בהחלטות החשובות של חיי היומיום שלנו. זהו חלק מהחוסן המיוחד של הקהילה שלנו - לצמוח יחד, גם מתוך אתגרים. מאחלת לכולנו שבת שלום.

למחרת סיום המערכה של "עם כלביא" פורסם ברשתות טקסט מאת ד"ר עופר תמנע שאמר בעיקרו: "חזרה לשגרה אורכת זמן ודורשת תהליך של ריפוי. תנו לעצמכם את הזמן והמרחב להתרפא מכל מה שעברנו".

המילים הללו מזכירות לנו שגם כשאנחנו חוזרים לשגרה, אנחנו עדיין בתהליך של החלמה, ועדיין מתמודדים עם מציאות לא פשוטה. שגרת סיום שנת הלימודים ופתיחת הקיץ נשזרת יחד עם הדי הפיצוצים מעזה, עם התפילות שלנו לשחרור החטופים, והשבוע שוב נשמעה אצלנו התראה על טיל מתימן.

ובכל זאת, ובעזרת ה', אנחנו ממשיכים להחזיק את החיים, יחד. השבוע חגגנו בשמחה רבה סיום שנת הלימודים. בוגרי גן צבעוני רגשו בהפקה שנרקמה בזריזות בעקבות המצב. בוגרי כיתה ו' סיימו בהצגה יפה את ביה"ס היסודי, נפרדנו מבוגרי י"ב במסיבות סיום כמיטב המסורת של ביה"ס ומסגרת החינוך, וכיתת הדס שסיימה השבוע, מתארגנת לצאת לטיול הגיוס המסורתי, כבר בשבוע הבא. כמו כן חגגנו את פתיחת הקיץ

הילד איננו, ואני, אנה אני באה

ביום ראשון, י' בתמוז, 06.07.25
בשעה 20:00, ניפגש בבית עקד עם
חרות, אימו של תמיר, ועם סבתו
תרצה מוסק.
הציבור מוזמן!
 תרצה היא בת הקיבוץ, הוריה, מנחם
 (ורנר) ורחל אלון - ממייסדי הקבוצה.

יומן השבוע

- מפגש עם חרות, אמו של החטוף תמיר נמרודי, ועם תרצה מוסק, סבתו - יום ראשון ב-20.00 בבית עקד.
- בת מצווה מעיין אריכא - ביום שני

סימן שעוד לא הגענו / נעמי שמר

סימן שעוד לא הגענו
והאפק עוד רחוק
ולבה עודו פתוח אל ארבעת הרוחות
וצריה להמשיה ללכת, וצריה להמשיה
לצעוד
והדרה עוד מושקת
ארקה

- אולי אתה רואה בנות בכלי לכן
יוצאות אל הפרמים עם אהובי לכן?
- אולי אתה רואה בדרה ליהודה
אשה יפהפיה צועדת לבדה?

- איני רואה בנות, איני רואה פרמים
עובר אני ביצה יפשת וימים
יומם וליל האש בעצמותי תבער
איני רואה דבר, איני רואה דבר

סימן שעוד לא הגענו
והאפק עוד רחוק
ולבה עודו פתוח אל ארבעת הרוחות
וצריה להמשיה ללכת, וצריה להמשיה
לצעוד
והדרה עוד מושקת
ארקה

- אתה רואה דקלים?
- דקלים איני רואה!
- אתה רואה גמלים?
- גמלים איני רואה!
- אולי לפני עיני לרגע צל עבר -
איני רואה דבר, איני רואה דבר!

סימן שעוד לא הגענו
והאפק עוד רחוק
ולבה עודו פתוח אל ארבעת הרוחות
וצריה להמשיה ללכת, וצריה להמשיה
לצעוד
והדרה עוד מושקת
ארקה

- אתה רואה אדם בצל התאנה?
- איני רואה אדם בצל התאנה!
- אולי בצל הגפן שם מנוחתו?
- איני רואה דבר, איני רואה אותו
- אתה רואה עצי זיתים ושדה חטה
ואיה שביניהם פורחת השיטה?
- אולי אני בגלל השמש מסנוור -
איני רואה דבר, איני רואה דבר

על השירים: יצחק ברוכי

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.